

Бо нас безліч

Денніс І. Тейлор

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Світлана Орлова

© Видавництво «Лобстер». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1. Бог неба

Боб Лютий 2167 Дельта Елідана

За купою сухого гілля хтось сердито пискнув. Двійко дельтанців залякли, готові кинутися навтьоки. Не почувши більше нічого, знову почали жбурляти каміння. В індивіда, якого я назвав Берні, від хвилювання волосся вздовж хребта стало дибки і вуха нашорошилися. Він забубонів: «Ну ж бо, киць-киць-киць».

Я скерував свій дрон спостереження подалі, прибираючи з їхнього поля зору. Те, що я спостерігав за їхнім полюванням, — справа цілком нормальна, але відволікати їх тоді, коли найменший хибний крок може призвести до травми чи смерті, — це вже геть інше. Майк кинув швидкий погляд у напрямку звуків, більше ніхто з дельтанців не звернув уваги на дрон завбільшки з футбольний м'яч.

Чиясь каменюка таки, певне, поцілила куди треба. Заверещавши, як скажений паровий двигун, із глибини лігва вискочив свиноїд. Двоє металників квапливо відскочили з дороги, настала черга інших мисливців. Вони уперли руків'я списів у землю, ще й підперли ногою для надійності.

За секунду розлючений свиноїд був уже біля групи мисливців. Дельтанці утримували свої позиції з мужністю середньовічних пікінерів, готових відбити кавалерійську атаку. Хоч я і спостерігав за процесом віддалено, через дрон спостереження, у животі все одно похололо від жаху. У такі часи мені завжди здавалося, що я трохи перестарався з деталізацією віртуального середовища. Звідки б у мене взявся живіт?

Свиноїд, що сунувся повним ходом, налетів на списи. Швидко тварюка, так. А от чи кмітлива — інше питання. Ще ніколи не бачив, щоб свиноїд спробував обійти списи. Одного з мисливців, Фреда, відкинуло вбік, його спис вигнувся й переломився. Чоловік закричав, чи то від болю, чи то від несподіванки, з ноги бризнула

кров. Холоднокровна частина мого розуму завважила, що дельтанська кров майже такого ж червоного відтінку, що й людська.

Інші дельтанці встояли, і свиноїд піднявся в повітря на вістрях списів. Завис на мить і рухнув на землю з передсмертним скиглінням. Мисливці, вишкіривши вражаючі ікла, почекали, чи не ворухнеться. Час від часу якийсь свиноїд на цьому рівні приходив до тями й наважувався на другий раунд. Нікому не хотілося опинитись під його ратицями.

Берні зважив списа в одній руці, в іншій стиснув палицю. Потягнувся списом і потикав писок свиноїда. Жодної реакції. Він повернувся до своїх поплічників і всміхнувся.

Не буквально, ясна річ. У дельтанців еквівалентом усмішки було посмикування вухами, але я вже так звик до їхніх жестів, що в тлумачеві не було потреби. Програма-перекладач досліджувала мову, шукала відповідники дельтанських ідіом та метафор англійською. Щоб розуміти, хто є хто, я наділив місцевих мешканців довільними людськими іменами.

Якщо чесно, люди та дельтанці без перекладача ніколи не порозумілися б. Людське вухо сприймало дельтанську мову як набір бурчання, гарчання й гикавки. Якщо вірити Архімеду, дельтанцю, з яким я переважно підтримував контакт, людська мова нагадувала їм вищання двох свиноїдів під час спарування. Дуже мило.

Дельтанці являли собою химерну суміш кажана та свині: діжкоподібні тіла, тоненькі кінцівки, великі рухливі вуха й морди, що не дуже відрізнялися від свинячих. Вони мали хутро переважно сірого кольору з темними плямами на обличчі та голові, унікальними для кожного індивіда. Дельтанці — перші розумні створіння, яких я зустрів, і це лише в другій зоряній системі, яку я відвідав, полишивши Землю понад тридцять років тому. Невже розумне життя таке поширене, як розповідав нам «Зоряний шлях»?

Білл регулярно слав свої дайджести новин з Епсилона Ерідана, але коли я їх отримував, вони вже застарівали на дев'ятнадцять років. Якби хтось із Бобів знайшов-таки розумне життя, Білл ще навіть не отримав його звіту, не кажучи вже про те, щоб передати звістку нам.

Я повернувся до дельтанців, які перейшли до звичних після полювання справ.

Мисливці оглянули Фреда. Той сидів на каменюці, ляявся дельтанською і затискав рану долонею, намагаючись спинити кровотечу. Я підвів дрон ближче, групка розступилася, щоб я міг краще бачити.

Фреду пощастило. Рана від уламка списа була рваною, але не глибокою і на вигляд чистою. Якби нога попала на зуб свиноїда, його можна було б вважати мертвим.

Майк улаштував шоу, удавано потикавши в рану своїм списом.

— Так болить? А так?

Фред вишкірився:

— Дуже смішно. Наступного разу нехай поганий спис дістанеться тобі.

Майк незворушно посміхнувся у відповідь, а Берні поплескав Фреда по плечу.

— Ну ж бо, не будь дитиною. Кров майже зупинилася. — І одразу перейшов до справи: — Гаразд. Підвісьмо тушу, нехай кров стече.

Він розв'язав мотузку, обмотану навколо торса. Перекинув через міцну гілляку, і Берні обв'язав нею задні лапи свиноїда.

Вузли в'яжуть так собі. Навички роботи з мотузками вони мали рудиментарні, тож попотіти довелося добряче. Я подумки зробив позначку навчити Архімеда кількох морських вузлів.

Майк і Берні підвісили тушу й заходились розтинати її, інші дельтанці забубоніли щось на кшталт молитви подяки. Я

спостерігав за ними, і на мить мені здалося, що вони ось-ось причеплять до вуха свиноїда мисливську бирку. Але не те століття, не та планета, не той вид.

Я згорнув відеовікно дрона та гмикнув, відсorbуючи кави. Марвін, який дивився через моє плече, кинув на мене дивний погляд, але пояснювати мені не хотілося. Бляха, він же мусить пам'ятати, як Оригінальний Боб ходив із батьком на полювання. Я знизав плечима й не став коментувати. Сам думай, чортило.

Марвін закотив очі й відкинувся на спинку шкіряного крісла, яке завжди матеріалізовувалося, коли він заходив на гостину в мою віртуальну реальність. Я почекав, доки Дживс долле мені кави. Завжди, коли віртуальна реальність дозволяла задіяти штучний інтелект Дживса, він нагадував актора Джона Кліза в циліндрі й фраку.

Я зробив ковток — ідеально, як завжди — і обвів поглядом бібліотеку. Я сидів на стільці з високою спинкою, а навколо від підлоги до стелі тягнулися полиці, далі був великий старомодний камін, високі вузькі вікна, крізь які падали промені вечірнього сонця. Червоне шкіряне крісло, зайняте моїм клоном, виділялося на тлі кімнати, як те гігантське сяюче око.

Звісно, що все це віртуальне. Фізично ми з Марвіном являли собою двійко блискучих оптоелектронних кубів на двох космічних кораблях, що наразі намотували кола орбітою Дельти Ерідана-4. Але колись ми були людиною, і тепер наше віртуальне середовище дозволяло лишатись при здоровому глузді.

Підійшов Спайк, застрибнув на коліна до Марвіна й замуркотів. ІІІ кота був дуже реалістичним, навіть відсутність відданості відтворено. Я задоволено гмикнув і повернувся до відеовіконця.

Мисливці вже закінчили розтинати тушу. Насправді свиноїд не дуже нагадував дикого вепра. Скидався радше на ведмеда, але займав ту саму екологічну нішу, що й вепр, мав такий само лагідний

характер і таку ж чемну поведінку.

Полювання було привілеєм не лише дельтанців. Вони користалися будь-якою нагодою напасти на свиноїда. Зазвичай ті програвали, але інколи їм теж удавалося завалити одного-двох мисливців. Утім, із появою крем'яних наконечників для списів гра змінилася. Так, знаю. Головна директива, бла-бла-бла. Пфф. Це ж не «Зоряний шлях», хай там як назвався Райкер та хоч би якою була віртуальна реальність.

Дельтанці прив'язали здобич до двох списів, четверо мисливців підхопили кінці палиць і поклали собі на плечі. Майк махнув, і я підвів дрон ближче до нього. Двоє інших узяли Фреда під руки й допомогли йому підвестися. Кровотеча ще не зупинилася, він помітно шкутильгав, але до селища дійде.

Ми тріумфально промарширували до поселення дельтанців, при цьому двійко чоловіків затягли пісню перемоги. Інші підтримали їх доброзичливими жартами та глузливими коментарями. Ніколи не втомлюся дивуватися, якими схожими є дельтанці та люди. Іноді таку ностальгію відчуваю за справжнім контактом з іншою людиною!

Незабаром ми були вже в селищі, і нас зустрічали сміхом і радісними вигуками. Вбивство свиноїда — завжди радісна подія, гексгі влаштують сьогодні свято, а м'ясо їстимуть цілий тиждень. Гексгі можна перекласти як «родини нашого вогнища». Звісно, дельтанською звучить набагато коротше. Ця група мисливців була частиною Архімедової гексгі, яку я, можна сказати, всиновив.

Фреду допомогли дійти до свого місця, де ним продовжила опікуватись його партнерка. Один із мисливців побіг за знахаркою, Круеллою. Я зітхнув і морально підготувався до чергової суперечки з нею.

Незабаром посланець повернувся з Круеллою та її ученицею. Круелла схилилася оглянути рану, а я підвів дрон ближче. Занадто

близько, здається. Круелла махнула рукою, і дрон відлетів на кілька футів, перш ніж ШМІ-контролеру вдалося стабілізувати апарат. Дельтанці шоковано позадкували. В одного був такий вигляд, ніби він от-от знепритомніє або принаймні накиває п'ятами. Дрон був дрібненьким, тож відштовхнути його було неважко. Але ж самі розумієте, бог неба.

Я вже давно зрозумів, що знахарка не боїться нікого й нічого. І до порад вона ставиться теж несхвально. З досади я скреготнув зубами: цікаво, чи цього разу Круелла прислухається до моїх слів?

Фред, схоже, теж про це думав.

— Гарна нагода спробувати гарячу воду, як казав Боубе, — звернувся він до неї.

Круелла підняла на нього погляд, перевела очі на дрон.

— Може, він і рану перев'яже, коли вже я тобі не потрібна?

— Клянуся причандалами мого пращура, Круелло, — не витримав Майк. — Спробуй щось нове, хоч разочок. Боубе ще ніколи не радив нам нічого поганого.

Круелла так і зиркнула на нього, і за мить між мисливцями та Круеллою розпочалася гаряча сварка. Мисливці були моїми палкими прихильниками. Крем'яні наконечники, вирівнювачі списів, ручні сокири — ось лише кілька винаходів, що завдяки мені з'явилися в їхньому житті. Вони щиро вірили, що я понад усе керуюся інтересами дельтанців.

Зрештою Круелла підняла руки й рывкнула:

— Добре! Нехай буде по-вашому. Але якщо твоя нога відвалиться, не приходь жалітися мені.

Вона озирнулася на ученицю та прогарчала наказ. Учениця опустила вуха й побігла геть.

За кілька хвилин повернулася з міхуром та шматком м'якої шкіри. Круелла вказала на міхур й оголосила:

— Щойно скип'ячена вода. — Тоді підняла м'якеньку шкіру й додала: — Омита в окропі. — Після чого повернулася до дрона і, дивлячись просто в камеру, заявила: — А тепер тримайся від мене подалі.

Я задоволено дивився, як вона неквапливо обмила рану кип'яченою водою. Це вже прогрес. Звісно, тут дуже допомогли колективні зусилля мисливців, але якщо Круелла візьме це собі на озброєння, кількість інфекційних запалень критично знизиться.

Я хитнув дроном на знак подяки й послав його облетіти селище по периметру. Повернувшись до своєї віртуальної реальності, відкинувся на спинку стільця й згорнув відеовіконце. Такі зміни в методах знахарки — велика перемога, і я залюбки триматимусь від неї подалі, коли так. Це дозволить їй зберегти лице, і наступного разу вона вже так на мене не кидатиметься.

Решту свята я пропущу, але подальша доля свиноїда — то вже рутинна, ще й добре задокументована. І, ймовірно, смачна. На думку спали реберця в соусі барбекю, і я мало не захлинувся слиною. Їжа мені більше не потрібна, адже я комп'ютер, але у віртуальній реальності я можу зробити все, що завгодно. І якщо вже можна написати програмку для симулятора кави, то чом би й про реберця не подбати?

До стола підійшов Спайк і, недовго думаючи, застрибнув на клавіатуру. Я простягнув горнятко, щоб Дживс наповнив його кавою, і повернувся до Марвіна.

— Ну, пристрасті вщухли. Що в тебе? Ти хотів зі мною про щось поговорити?

Марвін кивнув і звівся на ноги. Крісло зникло, і він підійшов до мого столу. Посунув стілець, щоб не заважала спинка, і матеріалізував у повітрі над стільницею глобус Едему. Маленька секція одного з континентів була окреслена червоним.

— Це поточний ареал дельтанців. Я виключив старі поселення, позаяк там більше ніхто не живе...

—...і то був радше прихисток, а не місце постійного проживання, — кивнув я. — Там і одного покоління не прожило.

Марвін кивнув.

— Я тут трохи покопав — навіть у буквальному сенсі — і зробив приблизну оцінку переселення дельтанців за певний час.

Він вичікувально подивився на мене, і я покрутив рукою, заохочуючи продовжувати.

— Схоже, вони родом не звідси. Підвид дельтанець розумний походить звідси... — Марвін крутонув глобус і вказав на іншу частину континенту. — Саме із цієї території вони прийшли сюди.

— І ніде дорогою не лишилося селищ? Чому?

— До цього я і веду, Бобе. Я знайшов докази полишених дельтанських селищ, місця поховань, але могил явно малувато для такої популяції.

— Хижаки?

— Можна було би припустити, але тоді де-не-де рештки знайшлися б, принаймні у вигляді куп кісток. Ти сам бачив, що лишали горилоїди, завершивши трапезу. Після себе вони не прибирають.

Не зводячи очей з глобуса, я потер підборіддя.

— Щось тут не сходиться. Зважаючи на твої нотатки, на території, звідки походять дельтанці, горилоїдів узагалі не було. Виходить, вони перейшли з більш безпечної території на більш небезпечну, а там, де була абсолютна безпека, їх не лишилося?

— Після чого вони перекочували з більш небезпечної місцини до ще більш небезпечної. — Марвін розгублено похитав головою. — Вони ж не йолопи. Звісно, вони у процесі еволюції на шляху до рівня людини розумної, але здорового ґлузду їм не бракує. Ми щось пропустили.

Я стеновав плечима й штовхнув глобус пальцем.

— Оце так загадка, Марвіне. А загадки ми обожнюємо. — Ми перезирнулися й усміхнулись. Ми ж Боби, що тут скажеш. — Важливо те, що тут вони в набагато більшій безпеці, ніж там, де ми їх знайшли. Вони чудово облаштувались у Камелоті, успішно полюють, до гориллоїдів нарешті почало доходити, що годі вже відловлювати дельтанців.

— Ти справді хочеш назвати їхнє поселення Камелотом? — несхвально поморщився Марвін. — Щоразу як я це чую, уявляю собі лицарів Круглого столу.

Я розплився в усмішці й кілька разів підняв брови.

— Це лише модель.

Марвін закотив очі й зупинив глобус.

— Ну добре, на цьому зупинимось. Але тут ми в несприятливому становищі. На Землі науковці керуються накопиченими знаннями про світ, який вони розуміють. На Едемі нам доводиться починати з нуля.

— Твоя правда, і навіть у такому разі іноді потрібні роки, щоб дізнатись, наприклад, про долю індіанців анасазі. — Я відкинувся на спинку й тряхнув головою. — Я все зрозумів, Марве. Радий, що тобі є чим зайнятись. Я провів сяке-таке дослідження, коли приземлився, але для мене воно не було пріоритетним.

Марвін хихикнув, кивнув на прощання і зник з моєї віртуальної реальності.

...

Далі — у повній книжці «Бо нас безліч».
nashaknyga.com.ua